

Den funklende halskæde

Carolina ville bare gerne beholde halskæden lidt længere.

Carolina Marín
(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i Argentina.

Carolina hoppede afsted gennem haven. Hendes ven Isabella var udenfor. Isabella vinkede. »Kom og leg!« Carolina gik gennem haven til Isabellas hus. Isabella stak hånden i lommen. »Jeg vil gerne vise dig noget,« sagde hun. Så trak hun den smukkeste halskæde, Carolina nogensinde havde set, op af lommen. De små sten var så funklende og klare.

»Det er min mamás,« sagde Isabella. »Hun sagde, at jeg måtte lege med den i dag. Se på den i solen.« Isabella holdt halskæden op i lyset. Hundredevis af regnbuer genspejlede sig i stenene. Den var så smuk! »Lad os lege gemmeleg,« sagde Isabella. »OK!« sagde Carolina. »Jeg kan hjælpe med at passe på halskæden.«

»Tak!« Isabella gav Carolina halskæden og Carolina lagde den i lommen.

Snart var det tid til at Carolina skulle hjem. Da hun sagde farvel, spurgte Isabella ikke efter halskæden. Det må hun have glemt. Og Carolina mindede hende ikke om det.

Carolina havde det lidt dårligt med at tage halskæden med hjem. Men hun ville gerne beholde den lidt længere. Hun ignorerede den ubehagelige følelse og lagde halskæden under puden.

Næste dag var lørdag. Carolina udførte sine pligter og gik udenfor for at lege. Hun glemte alt om halskæden.

»Carolina,« kaldte papá. »Kan du komme her?« Carolina løb indenfor. »Ja?«

Papá havde halskæden i hånden. »Mamá fandt den under din pude. Hvis er det?«

»Det er Isabellas.« Tårer vældede op i Carolinas øjne. »Jeg skulle passe på den og havde den i lommen, mens vi legede i går. Men så besluttede jeg at tage den med hjem.«

Mamá satte sig sammen med Carolina på sofaen. »Tak fordi du fortalte sandheden. Hvad synes du, du bør gøre nu?«

Carolina var stille. Hun tænkte på Jesus. Han ville ønske, at hun skulle være ærlig og give halskæden tilbage.

»Jeg burde give den tilbage til Isabella og sige undskyld,« sagde Carolina. Så snart hun havde sagt det, forsvandt den ubehagelige følelse. Hun blev helt varm indeni.

Carolina gik over til Isabellas hus.

»Hej,« sagde Carolina. Hun gav Isabella halskæden. »Jeg er ked af, at jeg beholdt den. Vil du tilgive mig?«

»Ja,« sagde Isabella. »Tak fordi du gav den tilbage.« Så smilede hun. »Skal vi lege gemmeleg igen?«

»Ja! Du tæller først – Jeg gemmer mig.«

Den aften bad Carolina en bøn. »Kære himmelske Fader, tilgiv mig for, at jeg beholdt halskæden. Og tak fordi du hjalp mig med at gøre det godt igen.«

Carolina følte igen en varme. Hun var glad for, at hun kunne gøre det, som Jesus ville have, hun skulle gøre. ●

JEG KAN OMVENDE MIG

Vi træffer alle de forkerte valg ind imellem. Men på grund Jesus Kristus og hans forsoning kan vi ændre os og gøre tingene godt igen. Dette kaldes omvendelse. Når vi omvender os, siger vi undskyld til dem, vi har gjort ondt. Vi forsøger at rette op på fejlen. Vi beder om tilgivelse. Vi gør vores bedste for ikke at træffe det forkerte valg igen. Så kan vi blive tilgivet og føle fred fra vor himmelske Fader.

